

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 8 DE SETEMBRE DE 1917

Núm. 140

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Retxes de Sol

III

DONATILUS I SUFRAGIS

Llegim que's donen llimosnes i es fan celebrar sufragis pels defensors de l'orde, de les passades revoltes.

Nosaltres també tenim oracions pels qui secumbiren en compliment del seu deure, ja que pel nostre estament no podem enviar llimosnes als vius

Llegim que's donen llimosnes i es fan celebrar sufragis per les víctimes innocents, que sense posar-se en res, les bales no les respectaren.

Nostra misericòrdia és amb ells i dels sufragis en són ben mereixedors.

Però no llegim que's repleguin donatius, ni es facin celebrar sufragis pels revoltosos i ses famílies. Pobrets!... Ells dues voltes víctimes: primer de les doctrines disolventes i revolucionàries... i després de les bales de la repressió.

¡Que són de petits els homos! Potser que dels sufragis que oferim pel valent soldat i per la víctima innocent, nostre Senyor Deu, en faci participació a les ànimes dels revolucionaris que moren.

I això?... I això perquè'l món és desigual i Deu és just.

DANIEL.

EL CANT DE PURIFICACIÓ

Totes les heretgies se han agafat amb el cant del poble per a guanyar el poble: la Iglesia ha contestat amb el mateix procediment, servint als humils les veritats eternes amb la senzillesa de son propi llenguatge i sa propia tonada. En la disbaixa dels temps moderns, la heretgia dels sentits encén la sang del poble en el pecat,

fent-li entrar per les orelles fins al cor els cants verinosos de la Venus del café concert i les grolleries del «género chico». Com sempre, el suprem pastor del catolicisme ja ha contestat recomanant el cant del poble a la Iglesia; és la repetició del fet històric esmentat a la presentació de cada heretgia.

Lluís Millet.

LLUCH

En cada roca un misteri,
en cada font un delit,
notes sublimes de salteri
que natura en cateveri
fa redolar dins la nit.

Auba per Deu beneïda,
raig de llum omnipotent,
que empeny i axampla la vida,
com l'àguila que l'espai mira
de llevant fins a ponent.

Hores de pau consagrada
per la corrent de l'amor,
per l'amor jamai tacada
amb la bava enverinada
que sols engendra'l dolor.

Aquí lo cor se desferra
lleuger com estel de foc
que, llançat desde la terra,
als elements fa la guerra
fins a tant son centre toc.

Passa la veu clamorosa
com auell ferit de mort,
i en la montanya alterosa
s'estrella, boira polsosa,
sens deixar impur recort.

¿Sentiu l'aire que murmura
per entre alzines i pins,
i perfumant-se en l'altura,
baixa fins la terra impura
per tornar-se'n cel endins...?

Soledat del cor que plora,
visca jo en ton si enterrat,
i muira quant venga l'hora
com un clavell que s'esflora
al raig del sol increat.

Cor abrasat d'amor pura,
Lluch és teu, és per tu sol;
cor que cerques la ventura
del pler en la podridura,
fes-te enllà.... Lluch no te vol.

Mare dolça que'm nodrireu
amb l'amor pura del cel,
per la fel que ensaborireu
quant mos pecats descobrireu
dau-me una gota de mel.

JOAN GUIRAUD PVRE

LITERARIA

«La escondida senda...»

A mi querido amigo el
Rdo. D. Lorenzo Riber.

El noble caserón fuerte y altivo, se asoma por las almenas de su cuadrada torre en un declive de la verde colina, en donde anida un blanco caserío, enclavado entre la agreste sierra.

Allí se despliega en un ambiente de luz y color, toda su grandeza sublime, en magestad silente y bravía: encerrada en una sencillez idílica, natural y gentil. Es un cuadro de las escenas patriarcales, viviente, en el rodar de las centurias y destilando el perfumado aroma, de los pasajes bíblicos...

Los ingentes picachos con su perpétuo velo de desposada, rasgan las blancas nubes, que se incendian a los haces incandescentes y lumínicos de un sol estival: y se mecen las gaviotas del firmamento, en su mar-cielo: puro y azul, bello y diáfano, cual si fueran las Esfinges de lo infinito, y los picachos, adentrándose en sus vapores, quisieran desifrar sus enigmas...

I abajo las parduzcas matas prietas y punzantes como zarzales, sembradas en el jaral del Pico: una gigante y granítica mole, cortada a tajo, centinela avanzando de la umbría selva: y le prestan guardia una decena de milenarios robles, que retuercen sus vigorosas raices de abultado grosor, en el resquebraje berroqueño, su estuche de natura, y semejan precipitarse en el insondable abismo del vértigo, al par que su anchuroso ramaje, nido de halcones, sombrea frescamente una fontana cristalina, que brota en surtidor de la roca viva y canturia en pendiente, la canción pletórica y amorosa, de aquél oasis de montaña...

Y la altiva cadena de exuberante vegetación índica, se condensa en mazicos oblongos, poblados de encinares; o se saja en atrevidas gargantas, sus ojos, mostrando al hombre el más espléndido y real panorama, que jamás pudo brindarle la región del ensueño; o se prolonga en forma indefinida, hasta convertirse en los difíciles pasos, de angostos desfiladeros, en los que asientan sus dominios las águilas reales, de corvos picos y afiladas garras.

El frondoso pinar escalonado susurra los misterios de la brisa mañanera: a los que se amalgaman, los trinos y gorgoros de pardos ruiseñores, balanceándose en sus agudas ramas; y el cadencioso murmullo del arroyo, en su claro aguajé de bruñida plata, fiel espejo de los silvestres rosales, que nacen a sus orillas, y el acompasado son del mozo leñador uniendo al de su devastadora hacha, el del vivo intercalado de su pueblerina copla: a unos negros ojazos, atisbando traidores en la calleja de los pesares, tras la florida albahaca de la entreabierta ventanuca...

En las bajas laderas de los montes, alfombradas de esponjoso musgo, se destacan en espeso bosque: nudosos algarrobos, de abundosa hojarasca en tonalidad verde clara; centenarios olivos, de refracciones oscuras-platerescas, de caprichosos troncos, en variadas formas de prehistóricos titanes, dispuestos a lanzar los sueltos peñascos, que salpican su suelo, procedentes del desgrane de las rocosas cumbres: sin duda alguna fueron los mudos festigos, que presenciaron el bélico desfile de las romanas tropas, las mismas, que entre guerreros cánticos de victoria, cruzaron el clamoroso torrente de su cerca: él, despeña sus impetuosas aguas hacia la llanura, más al llegar a ésta, se aquietan como por conjuro, perdiéndose en lejanía.

Y a sus pies la gaya pradera, en serena tranquilidad apacible: esmaltada de florecillas campestres, acariciada por los céfiros, trovada por la flauta pastoril, alimentada, en alegre repiqueteo de las esquilas, a la blanca guarda de cabizbajas ovejas y brincadores corderillos, sobre terrones de labrada tierra.

Y el chirrido característico de la rústica noria, arrojando sus llenos canillones, al voltaje cansino pero uniforme, del forzado mulo de labor, y luego, por unas estrias de superpuestas telas, su agua fecunda un terreno negruzco: el de la huerta, en la que, los buenos frutales, dejan caer en vahido sus ramas, en engarce del zazonado fruto.

Y se alinean en lozanía, en la corte plenicie: la panzudas higueras y los ricos almendrales, cuya flor blanca-rosa, es el campesino lema: pureza y amor. Y las pomposas viñas, al poner en las bermejas tierras su simpática nota; y los cabeceantes trigales, que semejan un ondulado mar de finas esmeraldas, para trocarse a la mágica varita de Ceres en aurea playa de los granos-oro, en las rubias guedejas, de la enamorada Princesita de los cuentos de Hadas...

Y más allá el pueblecito, un florido rincón entre montañas, que se llama MANCOR, surge de la plácida fronda, cual grupo de posadas palomas; y en su centro, y en lo más alto del vetusto torreón de su iglesia, como amparándole defendiéndole, fulgura una cruz de hierro, y su redor, le sesgan en rápidos giros, oscuras golondrinas...

Y los humildes moradores del blanco caserío, fundidos en el espíritu de la Cruz,

deslizan pacíficos sus laboriosos días. Ellos, los ignorantes e ignorados, son los depositarios en sus pobres cabañas, del gran tesoro sin medida de la felicidad, por haber elegido en su peregrinaje, el camino de los sabios: «la escondida senda...»

Santiago Vilella Crespo de Quirós.

Mancor, septiembre de 1917.

Política Robledista

De «La Acción de Madrid:

Nuestro querido colega «El Día» publica un artículo de «El caballero Audaz» relatando una entrevista con el conde de Romanones.

Si es fantasía periodística, hay que alabarla, y si es reseña fiel de lo dicho por el ex-presidente del Consejo, merece que se reproduzcan algunos párrafos. Nosotros reproducimos los siguientes:

«—Yo soy un hombre que tengo una fe ciega en el porvenir de España... Yo creo que España, aunque sus gobiernos hacen todo lo posible por evitarlo, está en un período de florecimiento. Es decir, que, a pesar de nosotros, sus políticos, España está robusteciéndose, resurgiendo...»

No pude por menos de interrumpirle:

—Sí, señor; a pesar de usted haberla gobernado...

—Justo: lleva usted razón—repuso él, sonriendo—. A pesar de que todos sus gobiernos le hemos hecho el mayor daño posible...

—Es interesante esa declaración en sus labios.

—Así es—prosiguió el ex-jefe de los liberales—. La política necesita una renovación, que ya se está operando... Hay que traer gente nueva...

Volví a interrumpirle:

—Y eso lo dice el conde de Romanones después de haber sido presidente del Consejo dos veces y jefe de un partido. ¿Por qué no ejecutó usted ese programa de renovación cuando estaba en el Poder y podía usted hacerlo?...

Contestó rápido e irritado:

—¡Porque no me fué posible!... ¡Porque yo fui nombrado jefe del partido con la condición de aceptar toda su absurda constitución!... ¡Porque yo era jefe de tal y cuál político elevado mientras atendía las demandas de cargos que me hacía para él y su familia!... En cuanto lo desatendía en lo más mínimo, ya dejaba de ser jefe suyo... Es un mal de origen. Así que ahora no volveré a gobernar...

—Afortunadamente—agregué yo.

—Pero sé lo digo a usted con entera franqueza: para ser jefe en la forma que lo fui y gobernar con las ambiciones de todos prefiero mil veces mi situación actual...

Hizo una pausa. Desdeñó el plato que fué portador de los sabrosos cangrejos, dándole un empelloncito despreciativo. Miró a la playa y murmuró lentamente:

—He aprendido yo más en estos seis

meses últimos que en mis veintitrés años de carrera política!... A mí jamás se me acercó un personaje del partido para hacerme tal o cual observación conveniente sobre un proyecto o un decreto, ¡jamás! En cambio, todas las visitas eran para demandar el cargo, el acta o el momio para el hijo, yerno, hermano o sobrino... Créame usted, ¡daba asco!...

—Y usted, ¿por qué no procuraba extirpar estos vicios?

—¡No era posible!... ¡No era posible!...

En engranaje del partido hubiese saltado...

¡Es lástima!—lamenté irónicamente.»

SOBRE L'INDUSTRIA DE SABATERIA

L'article que publicarem an el número passat sobre la indústria de sabateria va caure molt bé en totes parts, no solament a la banda interesada sino a tot el poble que, al llegir-lo, va donà assentiment a les nostres afirmacions per retratar el concepte que tenia de nostros fabricants de calçat, i considerar justs els nostros conceptes i no esser gens ni mica exagerades les al·labances que los donarem.

Ferem omissions involuntàries i això resté d'estrany si es té en compte que no era un article d'informació, sinó un escrit fet a vista d'ausell. Per fer informació detallada es necessitarien variis articles. No obstant d'això, va esser una omisió no anomenar a D. Jaume Garau que té un taller de treballadors de mà que pot considerarse de segon ordre.

Entre les felicitacions que ens han donades per aquest article, que ferem sense pretensions, hi ha la següent carta que publicam agràis, per contenir notes d'informació.

Sr. Dr. de «La Veu d'Inca»—Presente.

Mi distinguido amigo: En el popular periódico de su digna dirección, y en el número 139, fecha 1 del cursante, observo se ocupa V. de la industria de calzado de esta laborioso población, cuya marcha en los momentos actuales es bastante satisfactoria, apesar de que en muchas otras partes, continua en situación estacionaria y con tendencia constante a menguarse, debido a los trastornos que ocasiona el Conflicto mundial.

Agradezco muchísimo la atención, así como también los elogios que inmerecidamente me dedica, los cuales atribuyo con toda sinceridad a la amistad con que me honra.

Ultimamente como V. indica, han sido instaladas en esta su casa el complemento de máquinas para la fabricación mecánica, las cuales permitirán hacer una producción diaria de unos 250 pares. Si le place, puede pasar por esta su casa y se le enseñará detenidamente el funcionamiento de las mismas.

Ultimamente he adquirido una parcela terreno colindante con mi fábrica, con el objeto de ensancharla, pero luego he creído conveniente esperar otra ocasión en que las circunstancias se presenten con mayores perspectivas.

Gracias expresivas por la consideración que siempre le he merecido, y mientras tanto me es dable reiterarme atento y afectísimo S. S. q. e. s. m.—Bartolomé Payeras.

Acabem aquestes notes, donant a conèixer una opinió respecte la fabricació de sabatons de D. Joan Gelabert, que té molt de valor per venir de boca tan autorisada amb aquesta matèria, com és D. Antoni Fluxà.

Després de haver llegit nostre article, digué aquest Senyor, davant una partida d'amics: Efectivament; els sabatons de luxe que fabrica el Sr. Gelabert, és lo més perfect que es coneix Europa en tots sentits, fundant-me que'l sabató de Suïssa és considera el millor; i avui no arriba d'un bon tros en el treball que d'aquesta índola fa'l Sr. Gelabert.

Ja veren, els nostros lectors, que aquesta afirmació deu esser veritat, quant la fa el Mestre, el qui pel seu honor hauria de tenir interès que no llúissen sos deixebles i companys.

Miquel Duràn.

Inca 7 setembre 1917.

Garbes i Cavelles

DE LA GUERRA

Presa de Riga pels alemanys

Llegim el següent telegrama procedent de Rússia del dia 3 del que som.

«Al N. del Dwina els alemanys han atacat violentment el dia 3. L'inimic ha conseguit penetrar a les nostres posicions, al sector de Melmonge. Alguns dels nostros regiments han abandonat voluntariament les seves posicions. Els nostros contra-atacs no han tengut èxit.

En vista de la situació crítica del sector de Riga, hem donat orde d'evacuar-lo.»

Com ells e-hu diven ja deu esser ben vè.

La conferència dels neutrals.

Segons un telegrama la iniciativa ha sortida del rei d'Espanya. Altres informacions, però l'atribueixen al rei Gustau de Suècia. Els antecedents d'aquesta qüestió fan això darrer més provable. De totes maneres, és cert que la Suècia ha exposat el projecte als altres Estats neutrals.

El diari suec «Aftonbladet» assegura que fins ara han acceptat el projecte els Estats següents: Dinamarca, Hol-landa, Suïssa, Noruega i Espanya. Afegeix que els dos darrers Estats l'han acceptat després d'algunes vacil·lacions. Tot-hom espera que l'Argentina i el Brasil respondran afirmativament.

Es probable que la Conferència dels neutrals se celebrarà durant la vinenta tardor.

¿Quin és l'objecte d'aquesta Conferència? Sembla, si hem de creure certes informacions d'origen suec que hi seràn tractades les següents qüestions:

1. Mètodes a adoptar per a la protecció del comerç neutral durant la present guerra.
2. Importació de queviures i de primeres matèries
3. Manera d'evitar que els neutrals siguin arrossegats a la guerra.
4. Conveniència d'estar representats els neutrals al futur Congrés de la pau.

5. Inconvenients que per als neutrals tendrà la guerra econòmica de què s'ha parlat per després de la guerra.

La revolució a Alemanya

La resposta del president Wilson a la nota del Sant Pare per la pau, posa novament d'actualitat el tema de la possibilitat d'una revolució política a Alemanya. Del que escriu Wilson eis dedueix que els aliats no volen entrar en negociacions amb els actuals homos dirigents de l'Alemanya, i que exigeixen la prèvia democraticació del règim imperial. I això és casi impossible que pugui succeir sense una revolució.

Però ja sabem, d'altra banda, que són molts els qui no creuen en aqueixa revolució. Precisament ara acaba de publicar un caracterisat socialista alemany, Julià Borchardt, un fascicle titulat «Esperança de revolució» en el qual l'autor nega la possibilitat d'una revolució democràtica a Alemanya. Cal tenir en compte que Borchardt és un dels més radicals socialistes germànics, i pel que toca a la guerra està afiliat al grup dels zimmerwaldians, o sia dels pacifistes a tota ulça.

Veis-aquí com pensa Julià Borchardt:

«¿Qui creu, doncs de debò en una revolució alemanya? D'alguns mesos ençà he feta la pregunta a correïgionaris de les més diverses tendències, i no n'he trobat ni un que cregui efectivament que els obrers alemanys faràn la revolució. Tots estan convençuts del contrari. No volen, però declarar-ho públicament, per no destruir an el poble l'esperança de la revolució. Considera que aquesta és una tàctica falsa i poc honesta. ¿De què pot servir, per tan tel crear una atmòsfera revolucionària que no existeix en realitat, o dit en altres paraules, el voler persuadir la classe obrera de que té una voluntat revolucionària? ¿Pot ésser això suficient perquè la classe obrera s'apoderi del poder i faci la pau?.. Tot-hom que està en contacte amb les masses obreres, tant les que duen uniforme, com les de les fabriques de municions, com les del carrer sab que aqueixes masses obeiràn totes les ordres, menys la d'anar a la revolta i a la revolució.»

La conclusió que treu Borchardt de l'examen dels fets, és la següent:

« Vos equívocau—diu adreçant-se als Govern inimics de l'Imperi germànic.— si posau les vostres esperances en la revolució alemanya. La revolució alemanya no vendrà. Feis, doncs, la pau tot-seguir.»

Histories velles

El «Rotterdenische Courant» publica un article que, aleshores de l'assassinat de M. Jaurés per l'agost de 1914, apareguè a «L'Humanité». En aquest article es relata com M. Jaurés, el 31 de juliol, invità al president del Consell de Ministres a què exersis una forta pressió sobre Rússia, ja que sols aixó podria mantenir la pau.

L'autor d'aquest article declara a més, que M. Jaurés digué: «De no ser així hi haurà quelcom irreparable i el govern francès serà el responsable. Sembla que França, en comp-

tes de defensar els propis interesos, s'ha tornat vassall de Rússia que ens llensa a aquesta guerra.

L'autor continua relutant com M. Jaurés acudí al president de Consell de ministres, essent rebut pel secretari M. Abel Ferry, qui contestà: «Sent molt que no hagi entrat al ministeri per ajudar-nos.»

L'article de «L'humanité» fa, a mes, referència a que al poc temps d'aquesta entrevista M. Jaurés fou víctima d'un crim.

El «Rotterdanische Courant» diu: «L'assassinament de M. Jaurés encara no està en clar i sempre s'ajorna el procés.»

El darrer article de M. Jaurés aparegué després de sa mort, a «L'Humanité», en el qual deia: «Es evident que si Alemanya hagués volgut atacar-nos hauria obrat segons el famós sistema repenti, però ella deixà passar els dies sens aprovar-los, i tant França com Inglaterra pogueren aprofitar-s'en.»

El «Tagliche Rundschau» comentant aquest article del periòdic hol-landés diu: «Fins els morts defensen l'Alemanya.»

DE SEUVA

—Està ja fora de perill, en la seva greu malaltia, el jove abogad D. Bartomeu Solivellas de la distingida familia de Sa Plana i de l'antigua familia d'Inca C'an Llampayes.

—L'enginyer militar, primer tinent D. Pere Llabrés Sancho, de brillant carrera acadèmica i distingit tracte social, està destinat a Telégrafos an el Pont d'Inca.

—El Sr. Batle president D. Antoni Ferrer Villalonga, fa lliit amb motiu d'una congestió pulmonar. Desitjam el seu pronte i complet millorament i la seva personal i meritòria actuació en son càrrec.

—S'ha arretglat el pis de la plassa pública que per cert ha quedat beníssim, convertit en deliciós passeig, net de fang i pols; llástima! que'ls arbres que'l rodetgen no tenguen més esponera i se replantin els que faltèn, per porer gaudir de bona ombra i delitossa fresca; molt celebrariem que'l nostro primer Tinent Alcalde D. Gabriel Amer, de qui és l'iniciativa, completàs tant celebrada millora.

—Se motetja certa contrata amb ses dues bandes de música, per tocar alternativament en la plassa pública, la tarde dels diumenges i festes; aplaudim l'idea i celebram la seva realisació; cosa per l'estil es feu l'any passat, i no han de faltat medis per una prudent gratificació, per el foment de la cultura musical i gaudiment festívol de tots.

Un suscriptor.

Noves d'Inca

PREUS DEL BESSÓ

Dia 1, El Heraldo de Lluchmayor, publica el preu del bessó an aquella regió, a 62'50 pessetes el quintà.

El mateix dia El Felanigense diu que an aquella Ciutat va a 60 ptes.

Dijous a Inca s'en pagaven partides de 65 ptes. a 70, fins n'hi va haver a 72'50 el quintà.

Ha sigut nomenat, en propietat, Delegat de Medicina del Partit d'Inca, D. Antoni Riera i Bauzà, que hu era interinament.

Donàm l'enhorabona a nostre distingit amic.

Nostre estimat amic D. Joàn Estelrich, publica un article demunt «La Veu de Catalunya» titulat: «Anomalies del Cens electoral—Per la divisió equitativa» digne de ser lletgit i estodiat pels qui troben defectes a la divisió electoral d'Espanya.

Procedent de Barcelona és arribat a sa senyorial casa de Mancor, el jove Missè i aristocrata senyor D. Santiago Vilella Crespo de Quirós, acompanyat de la seva distingida esposa i fills.

Nostra benvençuda a l'amic i col·laborador.

Dijous hi hagué un'altra gran plaçada de melons, i segons ens han enterat, e-hi acudiren carteristes, volem dir *melonistes*, que aprofitaven la distracció dels amos per fer la rata-pinya, sense que hi hagués un policia que los posàs ses mans demun per dar-los la correcció convenient.

Ja diguerem s'altra dia, que convenia molt pel nostre bon nom, que la gent externa no s'en dugués d'aquí una impresió de mal-estar. Si després de no tenir les plasses conforme, ara se comensa a no tenir les coses segures a nostre mercat, sembla que mos anirem culturant.

—El mateix dia, a la plaça de l'Església, dos homos externs se barallaven i un tregué un gros trinxet per fer-li fer feina; la gent els deparí i no corregué la sang; però e-hi hagué un gros escàndol, que tampoc va ésser castigat, ni amb dues hores de calabós.

—Un'altra endemesa. Una senyora envià la seva criada a tirar dues cartes en el bussó del tren. Un subjecte, que per l'indumentària que duia semblà a la criada empleat de part o banda, li digué ¿vols que jo te tir les cartes al bussó i no t'hauràs d'esperar? i la dòna les hi donà tota confiada.

Les dues cartes, que anaven a Ciutat, ninguna és arribada a son destí.

Es necessari anar vius, que an aquesta Ciutat, model d'honrades i de bonesa, quatre bergantells sense educació mos posen terra dins s'escudella.

DEL AJUNTAMENT

Dijous passat, l'Ajuntament prengué un acord que segurament mereixerà el beneplàcit de totes les persones afectades de la bona urbanisació de la ciutat. Amb aquest acte l'Ajuntament es dignificà sortint en defensa de interessos públics que un particular s'havia apropiats. Veiau el fet.

En una de les sessions anteriors es presentà a l'Ajuntament una demanda, firmada per alguns veïns del carrer de Muntanera, en contra una nova construcció, feta un bon tros dins la via pública, propietat de mestre Llorenç Beltràn, (a) *Es Barbó*.

L'assunto passà a l'estudi de la Comissió d'Obres, la qual és anada a veure la casa en qüestió i s'ha enterada de la documentació que pogués haver-hi a la Secretaria Municipal.

En la sessió de dijous, el Consistori tornà a tractar d'aquest assunt i la Comissió d'Obres manifestà lo següent:

1.ª—Que l'edifici no estava alineació, tirant-se un bon tros a dins el carrer.

2.ª—Que'l pou públic anomenat *Es Povei*, ara queia dins la casa, alguns pams més endins que la paret mestra del frontis.

3.ª—Que no obra en la Secretaria Municipal cap document en demanda de autorisació, ni pla de l'edifici.

4.ª—Que no se li ha donat permís ni la tirada consegüent per la edificació.

5.ª—En conseqüència de tot això: que tampoc ha pagat els arbitris d'obres, ni'l trast que ha invadit del carrer.

En vista d'això el regidor maurista don Joàn Gelabert, proposa a la Corporació l'acort de fer endesrocar l'edifici an el propietari; proposició que defensa en sòlida argumentació.

En contra la proposició va parlar el missè, D. Miquel Amengual, que també té un bon pic de llengua.

Discutida suficientment la proposició del senyor Gelabert, aquest demana al President que se posi a votació nominal, la seva proposta.

Se acordà per 5 vots contra 4 fer tirar en terra l'edifici de Mestre Llorenç Beltràn, (a) *Es Barbó*.

Votaren en favor de la proposició el Sr. Bal·le D. Bernat Alzina, D. Joàn Gelabert, D. Ramón Reus, D. Joàn Fiol i D. Pau Morei.

Votaren en contra, o sia contra l'endesrocament, D. Miquel Amengual, D. Pere Ferrer, D. Guillerme Tortella i D. Bartomeu Martorell.

La majoria del Consistori tengué un gest de dignitat i entesa poques vegades vist entre nosaltres; ara falta lo més mal de fer per part del senyor Bal·le, l'excusió de l'acort, fer tirar en terra l'edifici, perquè no faltaran persones, (que de tot hi ha a la vinya del Deu) que diven que estimen el bé públic i l'hermosura dels nostros carrers, que defendran el sosteniment de la casa a tot ultrança, quant està a la vista del més ignorant que s'ha entrat a la via pública una bona passa, sortint i fent un recó a una altra casa de construcció recent.

MIGUEL DURÁN.

AN EL CEMENTERI

Diumente el cap-vespre, a les cinc en punt, es comensarà la novena a les beneïdes ànimes del Purgatori que continuarà tots els altres diumenges fins el dia dels morts. Consistirà amb el res del rosari, meditació, part del salteri de les ànimes i càntic del *De profundis*.

NOTA.—Així com és cursarà el dia es farà més prest la novena, lo que s'anunciarà oportunament.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostre mercat			
Bessó	a	65'50	el quintà
Blat	a	21'50	la cortera
Xexa	a	22'50	id.
Sivada	a	11'00	id.
Id. forastera	a	00'00	id.
Ordi	a	11'00	id.
id. foraster	a	00'00	id.
Faves pera cuinar	a	24'00	id.
id. ordinarias	a	20'00	id.
id. per bestia	a	19'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'00	el quintà

Llissons de cant i Piano

S'ofereix per donar-ne a domicili del interessat o a sa casa, S. Francesc 9, Mossen JOSEP AGUILÓ, Pvre. i Organista suplent de la Parroquia.

Conejera Moderna

Se vende una casi nueva, sistema celular, para ocho conejas y un macho para la cria lucrativa de los conejos.

Informes, calle de la Fortuna, 3.—Inca.

Academia Técnica

== INCA ==

Estudios de Bachillerato.—Escuela de Comercio.—Preparación Militar.

DIRECTOR:

D. Bernardino Mulet

Dr. L. PICALLO

Del Institut Rubio de Madrid, Metge especialista en malalties de Nins.

Consulta: Tots els dijous a l'Escaleta de ca'n Costa carrer de l'Estrella.—INCA.

FINCA VENAL

Tot-hom i tota persona, qualsevol sia qui vulga comprar «una finca enclavada en el lloc de Consell, carrer de l'Arraval núm. 31, composta de casa de dos aigovesos, planta baixa i pis, amb pati, jardí, cotxeria a l'esquerra entrant, i un altre còs d'edifici an el costat de dita cotxeria, midant la finca sensera 157 pams de frontis per 236 de fondària» que hu diga a D. Miquel Pujadas, misser, resident a Inca, carrer de la Creu núm. 2, qui està encarregat per la propietària de dita finca.

Tip. M. Durán.—Inca